



τη βραδιά που η Θάτσερ κέρδισε την τρίτη εκλογική αναμέτρηση, δηλαδή μια άγρια νύχτα του '87», τότε που η ίδια διατράνωνε το περίφημο TINA με το «there's no such thing as society» (δεν υπάρχει κοινωνία) διαρρηγνύοντας για πάντα τους δεσμούς της με την εργατική τάξη. Ο Γιάνης αποφασίζει τότε ότι το «Βαρουφάκης» έχει για εκείνον περισσότερη αξία -δηλαδή το περήφανο κρητικό επώνυμο που μαρτυρά έναν απελευθερωτικό αέρα Καΐρου και Κρήτης από όπου αφορμάται ο πατέρας του- και έτσι αποφασίζει ότι ο άνεμος ελευθερίας φυσάει από κάπου μακριά και τον παρασύρει. Ακόμη δεν είναι έτοιμος για την «Κοιλιά του Κτήνους», όπως αποκαλούσαν τότε ακόμη την Αμερική οι αριστεροί, αλλά ούτε επιθυμεί να επιστρέψει στην οπισθοδρομική Ευρώπη. Για εκείνον η Ελλάδα ήταν ακόμη το αγαπημένο μέρος όπου ήθελε να γυρίζει κάθε στιγμή, αλλά η επαφή του με τον Ανδρέα δεν ήταν αυτή που ήταν παλιότερα - ακόμη και η μητέρα του, που είχε ενωθεί στις φεμινιστικές της εξάρσεις με την ΕΓΕ (Ενωση Γυναίκων Ελλάδας) της Μαργαρίτας Παπανδρέου, είχε κόψει κάθε δεσμό με τον πρωθυπουργικό κύκλο. «Από την υποχρεωτική στράτευση στην Ελλάδα θα προτιμούσα τη θαλασσοκρήνη Αγγλία», ομολογεί ο ίδιος στο μπλογκ του, αποκαλύπτοντας άλλη μία παράμετρο που τον κρατάει μακριά από την πατρίδα. Η Γαλλία επίσης δεν φαίνεται να ταιριάζει με τη φιλελεύθερη ιδιοσυγκρασία του, αλλά ούτε η γραφειοκρατική Δυτική Γερμανία - το Τείχος θα έπεφτε δύο χρόνια αργότερα. Μοναδική επιλογή έμενε η ανοικτή σε ευκαιρίες τότε μακρινή Αυστραλία, και ο πάντα περιπετειώδης -έως και τυχοδιώκτης (ένας παρακινδυνευμένος όρος που θα ταίριαζε στην απρόβλεπτη περίπτωσή του)- νέος καταφτάνει με το βρετανικό διαβατήριο στην τσέπη στο Σίδνεϊ. Γίνεται αγαπητός αμέσως στους Αυστραλούς, που γοπετεύονται από τον μεσογειακό αυθορμητισμό του και το αιθάρσιο βρετανικό στυλ - τα πολύχρωμα πουκάμισα, τη ροκ διάθεση και τα δηκτικά τσιγάτα.

Οι Αυστραλοί ήταν άλλωστε ανέκαθεν ευεπίφοροι σε πηγαίες ροπές ανθρώπων που έμοιαζαν να προέρχονται από τις μακρινές ηπείρους. Στο μακρινό Σίδνεϊ προσελκύει για πρώτη φορά ένα δικό του φανατικό κοινό και διατηρεί ραδιοφωνική εκπομπή που σύντομα θα τον μετατρέψει σε τοπικό greek idol. Αντίστοιχα, διαμορφώνει γύρω του έναν κόσμο από φοιτητές-ακολουθούς, που θα είναι πάντα το χαρακτηριστικό του, πιστορικάδες οι οποίοι θα ταυτιστούν με το απροσάρμοστο στυλ, τις πρωτοποριακές του απόψεις και θα είναι έτοιμοι να πουν το κρασί τους μετά τα μαθήματα με τον λατρεμένο τους καθηγητή. Ακόμη και σήμερα οι παλιοί του φοιτητές και καθηγητές λένε ότι τον θυμούνται να κάθεται σε μια γωνιά της αίθουσας σε στάση που θυμίζει τον «Σκεπτόμενο», το περίφημο γλυπτό του Ροντέν, να παρακολουθεί με προσοχή τα λεχθέντα. Επρόκειτο για τις ώρες της ονειροπόλησης, του στοχασμού, των εσωτερικών ενδεχομένως συγκρούσεων και του αυτοπροσδιορισμού στο οικονομικό και κοινωνικό γίγνεσθαι. Στιγμές καθαρά προσωπικές και ας τον περίμενε το ακροατήριο να πει τη μεγάλη «κουβέντα». Ως οπαδός της Θεωρίας των Παιγνίων, ξέρι ότι ακόμη και στο πανεπιστήμιο το παιχνίδι δεν κερδίζεται βάσει επιστημονικών θεωριών αλλά από την επιτυχή εναλλαγή των ρόλων. Κι οι ρόλοι είναι για εκείνον ατελείωτοι: γίνεται ραδιοφωνικός παραγωγός, ροκ αστέρας, πανεπιστημιακός δάσκαλος, δημοσιολόγος και φιλόσοφος, ακόμη και παρουσιαστής της τηλεόρασης. Ξέρι ότι η κάμερα τον θέλει, μαθαίνει πώς να κινείται και πώς να χαμογελά -το χαρακτηριστικό βαρουφάκειο μειδίαμα- και γνωρίζει ότι το στοίχημα κερδίζεται όταν προβλέπεις με επιτυχία τις κινήσεις των αντιπάλων - το παν είναι να τους εκπλήσσεις προτού σε διαλύσουν. Κι αυτό κάνει όταν τα πράγματα αρχίζουν να δυσκολεύουν και οι συντηρητικοί καταλαμβάνουν τα πόστα: ύστερα από δέκα χρόνια φιλήσυχου βίου, ο πόλεμος ξεσπά κι ο Βαρουφάκης ξέρι ότι πρέπει να ετοιμάσει και πάλι βαλίτσες. Ο ίδιος ισχυρίζεται σήμερα πως η ομοσπονδιακή κυβέρνηση του Χάουαρντ πέρασε σε μια νύχτα ειδική τροπολογία για τα ΜΜΕ προκειμένου να τον απομακρύνει από την τηλεόραση επειδή ενοχλούσαν τα λεγόμενά του. Πάντα απροσάρμοστος, συγκρουσιακός και απρόβλεπτος, καταλαβαίνει ότι ήρθε η ώρα να φύγει. Και φυσικά το κάνει χωρίς να φοβηθεί.

(Την άλλη Τετάρτη το δεύτερο μέρος)
(πηγή: Πρώτο Θέμα, Τίνα Μανδηλαρά, Δημήτρης Μαρκόπουλος)